TOVERI

Länsen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astorissa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Pelottava kysymys

(True translation filed with the Posmaster at Astoria, Ore., April 10, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Vaikka sota ei ole vielä loppunut, ei edes kellään tietoa siitä, milloin se loppuu, näyttää siltä että useissa Europan maissa ollaan jo toisen kysymyksen edessä, joka varmaan tulee vakavana astumaan jokaisessa maassa ratkaistavaksi: kysymyksen, mitä tehdään sodan päätyttyä?

Europan porvareita pelottaa kysymys siitä, miten pärjää sodan jälkeen työväestön kanssa, jolle lupailtiin juhlallisesti työpaikat takasin sodan loputtua. Jos työväestö vaatii sitäkin lupausta täyttämään, niin on porvaristo hukassa, sillä sitä ei ole koskaan aiottukaan täyttää, ennempää kuin porvaristo on koskaan täyttänyt tai aikonut täyttää mitään työväestölle tekemäänsä lupausta.

Eikä sitä lupausta voida täyttää, sillä työpaikat ovat täytetyt ja olot kokonaan muuttuneet. Sodan jälkeen ei voi olla työtä kaikilla, eikä mikään muu kuin työväestön oma puolue kykene silloin järjestämään tilannetta työläisten etuja vastaavalla tavalla. Tämä käsitetäänkin Europan maissa jo laajoissa piireissä, kuten osottavat ne lukuisat lausunnot, joita sieltä on tästä kysymyksestä tullut täkäläisiinkin lehtiin.

Canadassa on kysymys myöskin kireä, sillä siellä on jo saatu käytännöllistä kokemusta siitä. Äsken pitämässään puheessa selitti muuan sikäläinen professori, että kun sota on loppunut, on työväestön asema vankempi kuin koskaan ennen, sekä että työväen puolue on ainoa puolue, jolla on riittävän laajasisältöinen uudelleenrakentamis-ohjelma. "Sellainen ohjelma," selittää sama professori (MacIver) "on suuresta merkityksestä sellaisena epävakavana aikana kuin nykyinenkin on."

Englannin työväestökin luoputi melkein kaikista oikeuksistaan sodan alussa, samoin kuin muissakin maissa on tapahtunut. Ja mahdotonta on ajatella, että työväestö unohtaisi tykkänään sen, että sillä on oikeuksiakin yhteiskunnassa. Jos se sen unhottaa, saa se taistella katkerasti niiden takaisinvaltaamiseksi.

Milwaukeen vaalit

Sosialismin voittokulkua Yhdysvalloissa osottavat viime aikoina toimeenpannut vaalit priemmin kuin yksityisten osastojen toiminta. Äänimäärä on kaikkialla kohonnut yllän odottamattomasti. Kun esim. tarkastaa Milwaukeen vaaleja nyt ja joitakin vuosia sitten, jolloin siellä valittiin ensimäinen sosialistinen pormestari ja joitakin sosialistisia valtuusmiehiä, niin huomaa suuren edistyksen. Silloin voitettiin hädintuskin kahta porvarichdokasta vastaan. Nyt olivat porvarit jo aikoja sitte vaidistyneet sosialisteja vastaan, mutta siltikin sosialistiehdokkaan saama äänimäärä oli suurempi kuin yhdistyneitten porvarien, ja Bergerin äänimäärä senaattoriksi kohosi toiselle sadalle tuhannelle, vaikka porvarit panivat liikkeelle kaikki voimansa, pelotellen, uhaten ja harjottaen mitä likasinta menettelyä.

Mutta nämä vaalitiedot ovat rohkaisevia vain yhdessä suhteessa: sosialistinen mieliala on kasvamassa ja sosialistiset aatteet ovat leviämässä. Voidaksemme saada tästä sen hyödyn, mitä siitä on saatavissa, on välttämätöntä järjestää tämä äänestäjäjoukko puolueemme toimivaksi taistelujoukoksi. Jos esim. Wisconsinissa olisivat puolet kaan niistä jotka äänestivät sosialistipuolueen listalla, puolueen toimivina jäseninä, niin miten pikaisesti olisikaan voitto saavutettavissa. Puolueemme jäsenmäärä olisi silloin toisella miljoonalla.

Puolueemme tärkeimpänä tehtävänä on nykyisin uusien jäsenten hankkiminen osastoihin ja niiden kasvattaminen tietoiseksi taistelujoukoksi. Tosin asettavat nykyiset vaiheet tavattoman suuria vaikeuksia, sillä useassa paikassa estetään toiminta suoraan väkivallalla ja milloin ei juuri siten tapahdu, niin koetetaan tehdä mitä suinkin voidaan kaikenlaisten esteitten asettamiseksi sosialistisen agitatsionin tielle, kieltämällä puhujilta puhumismahdollisuudet, kirjallisuuden levittäminen ja järjestämistyö.

Rauhan tultua luonnollisesti eräät vaikeudet katoavat, mutta toisia ilmestyy. Uhkaava teollisuuspula tekee järjestymisen vaikeaksi, eikä ole luultava, että porvarit silloinkaan sallisivat työväestön estettömästi järjestyä, sillä nykyisetkin syyttelyt ovat vain verukkeita, joilla koetetaan pelotella.

Milwaukeen sosialistisena pysymisestä saamme olla nyt varmoja ja samoin on sosialistisen kongressimiehen valinta sieltä ensi vaaleissa melkein varma. Ja kongressimiehen valinta onkin paljoa suuremmasta merkityksestä kuin jonkun kaupungin valtuuston tai pormestarin valinta, sillä kongressissahan se maan asioita johtava todellinen asentään on, sillä ne lait laaditaan.

Kymmenkunta kongressimiestä voitanee valita ensi syksyn vaaleissa, jos vain saadaan liikkeelle riittävä määrä varoja vaalitaistelussa käytettäväksi.

Siinä lausunnossa on perää

Sananvapauden viholliset löytävät parhaan ystävän "julkisen sanan" edustajissa, nimittäin porvarillisessa sanomalehdistössä, niin omittuiselta kuin se tuntuukin. Itse asiassa siinä ei kuitenkaan ole mitään omituista, sillä tämän maan sanomalehdistö on niin täydellisesti porvarien kontrollin alaisena, että siinä on — työväen lehtiä lukuunottamatta — tuskin yhtään ainoaa itsenäistä lehteä. Se ajaa porvariston etuja ja siksi sen täytyy ajaa sanavapauden kahlehtimistakin etupäässä. Kaikki sellaiset lehdet, joita ei voida käyttää porvarien tarkotuksiin, olisivat vaiennettavat, siinä porvarilehdistön periaate. Lutkat tuntevat säätynsä ja siksi niille ei sovikaan muunlainen seura.

Eräät suurporvariston äänenkannattajat saattavat kyllästi puhua siitä, miten sanomalehdistön vaikutusvalta on vähitellen heikkenemässä. Mutta siinä puheessa ei ole perää. Ei edes porvarilehdistöön nähden, sillä sen vaikutusvaltaa lisää jokainen työväenlehtien suuhun tukittu kapula. Täkäläinen väestö on yleensä niin täydellisesti porvarillisen sanomalehdistön vaikutuksen alaisena, että vaikka mitten ilettävä suunnitelma otettaisi niiden taholta ajettavaksi, niin se läpäsee verrattain vähillä ponnistuksilla. Kun vuosi on jotakin aika ajettu sanomalehdistössä, niin se melkein on yleisenä mielipiteenä, olkoonpa se sitte miten turmiollinen yleisille eduille tahansa. Sentin sanomalehdistöllä on arvaamattoman suuri vaikutusvalta. Ja ellei sillä olisi, niin sitä ei pidettäisi pystyssä niillä suunnattomilla ilmotustuloilla, joilla ne elävät. Yksikään porvarilehti ei pysy nykyisten paperinhintojen vallitessa pystyssä tilausrahoillaan, vaikkapa tilaushinta olisi suurempikin, sillä niissä on tavattoman paljon paperia.

Mitä tämä maa kipeimmin kaipaa, sanotaan kerran erään tunnetun englantilaisen lausuneen, on sentin sanomalehdistön vaikutusvallasta vapautuminen. Ja siinä lausunnossa on perää. Mutta ei ole olemassa mitään muuta vastavaikutusta sille, kuin työväen sanomalehdistö, joka asetetaan porvarilehdistön tilalle. Suruksemme olemme kuitenkin huomanneet, että suurin osa n.s. työväen lehdistöstä, koko unionistinen lehdistö, poikkeaa varsinaisen porvarilehdistön ladulta vain hiukan. Vaistomaisesti se ajaa työväestön asiaa, mutta luokkatietoisuutta siitä puuttuu kokonaan. Ja niin kauan kuin sitä puuttuu, on se vailla sitä pohjaa, jolle se perustaisi toimintansa. Kun se ei ole selvillä etujen ristiriitaisuudesta, niin eihän se voi olla selvillä menettelytavoistakaan.

Sentin katulehdistön vaikutusvallan katkaseminen on tärkeä tehtävämme, siispä työväen lehdistön voimistuttaminen onkin asetettava etutilalle toiminnassamme. Voimakkaat työväen päivälehdet saisivat pian muutoksen aikaan, mutta miten saada työväestö niitä kannattamaan, kun se ei tunne ollenkaan etujaan, siinä suurin vaikeutemme.

Sellaista se bolshevikien syndikalismi on

Suomalaiset syndikalistit pitävät varsin suurta ääntä siitä, miten valtiovallan valtaamiseksi ei kannata tehdä mitään, mutta toisaalla he kuitenkin pyrkivät se liitämään, että Venäjän sosialistit, jotka **valtasivat valtiovallan työväestölle ja sen avulla pitävät hallitusmahdin käsissään,** olematta vielä suinkaan taloudellisesti sellaisia rahapösöjä, jotka muissa maissa määräilevät, ovat syndikalisteja.

Tämä luonnoton ristiriitaisuus on tietysti selvillä jokaiselle sellaiselle joka ajattelee, emmekä mekään pidä tarpeellisena tästä kirjottaa varsinaisille lukijoillemme, koska pitäisimme sen kaikkinin epäilyksenä heidän tietoisuudelleen. Mutta niitä on sellaisia varkainlukijoitakin, jotka eivät tilaa Toveria, vaan lukevat sitä kuitenkin, kun haluavat saada asioista käsitystä oikealtakin puolelta, ja niiden takia on toisinaan paikallaan sanoa, mitä ne Venäjän bolshevikit ovat, mitä eivät.

Seuraavassa on ikäänkuin ydin sille ajatussuunnalle, joka on valtavana Venäjän bolshevikien keskuudessa:

"Sosialidemokratia on sosialismiin liittynyt työväenliike, ja sen tulee edustaa työväenliikettä kokonaisuudessaan, osottaa liikkeelle sen lopullinen päämäärä ja suojella sen valtiollista ynnä aatteellista itsenäisyyttä, mutta ei suinkaan passiivisesti palvella työväenliikettä sen kullakin eri kehitysasteella. **Sosialidemokratian yhteydestä eristetty työväenliike muuttuu vähäpätöiseksi ja tulee ehdottomasti porvarilliseksi: pelkkää taloudellista taistelua käydessään työläisluokka menettää valtiollisen itsenäisyytensä ja luopuu kalliista tunnussanastaan: "työväen vapautuksen tulee olla työväen itsensä asia."**

Ylläoleva leikkaus on Leninin aikoinaan toimittamasta Iskra-lehdestä, eikä suinkaan voida väittää, että venäläisten toverien viimeaikainen toiminta ei olisi sen kanssa täydellisessä sopusoinnussa. He valtasivat valtiovallan, saaden sitä tehdessään taistella porvaristoa, anarkisteja ja syndikalisteja vastaan, jotka kaikin tavoin vaikeuttivat sosialistien toimintaa. Ja nyt he käyttävät valtiovaltaa järjestääkseen sen avulla Venäjän oloja siten kuin köyhälistön edut vaativat. Heille ei varmaan tullut mieleenkään jättää valtiomahtiaan käyttämättä ja alkaa leikkiä jotakin departmentti-yhteiskuntaa, sillä aikaa kun porvaristo olisi käynyt käsiksi valtion ohjaksiin ja jälleen palauttanut tsaarivallan voimaan. Kaikki mitä tsaarivallan kukistamiseksi tarvittiin, oli valtiomahdin valtaaminen, joka määräilee käytettävissään olevat voimat toimimaan toisella tavalla kuin tsaarivallan aikana. Duuma, joka kieltäytyi toimimasta hallituksen käskyjen mukaan, oli osa valtiovaltaa. Pietarin kaupungin duuma oli sitä niinikään, samoin ne vallankumoukselliset sotilasosastot, jotka viime vuoden muistorikkaina maaliskuun päivinä alkoivat taistelun tsaarihallituksen määräyksiä vastaan. Viimemainitut olivat ensimäiseksi vallatut köyhälistön määräyksiä tottelemaan ja muuttuivat siten niiden määräysten toimeenpanevaksi voimaksi toisiin nähden.

Kun Kerenskin johtaman väliaikaisen hallituksen toimenpiteet jälleen suuntautuivat työväestöä vastaan, ei riittänyt se että väliaikainen hallitus kukistettiin, vaan sen tilalle oli asetettava pysyväiseksi voimakas työväestön hallitus ja se siellä on voimassa vieläkin. Ja saammepa olla aivan varmoja siitä, että niinkauan kuin se on vallassa, on Venäjällä työväestö määräävänä voimana, mutta kun se kukistuu, kääntyy valtiomahti työläisiä vastaan.

Syndikalistitkin myöntävät toisinaan ahtaalle jouduttuaan, että kyllähän se valtiovalta on vallattava — jotta se voidaan hävittää Mutta Venäjän proletarit osottivat — kuten sosialistien ohjelma on kaiken aikaa selittänyt — että sitä ei ole vallattava hävittämistarkotuksia, vaan aseenakäyttämistarkotuksia varten. Itse asiassa on loruilua puhua yhteiskunnallisen mahdin hävittämisestä. Jonkun täytyy olla vallan ohjaksissa, eikä valta ole mikään tosiolojen ylä- tai ulkopuolella oleva laitos, joka voidaan hävittää tai säästää, miten vain kukin aatteittensa mukaan haluaa. Ne jotka sellaista ajattelevat, eivät suinkaan käsitä sitä, että yhteiskunnassa vallitsee taistelu luokkien välillä juuri tämän vallan valtaamisesta, koska vain sen avulla voidaan yhteiskunnalliset suhteet määritellä.

Ei ole olemassa mitään muuta valtiomahtiin verrattavissa olevaa asetta, jota työväestö voisi käyttää kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi. Kaikki muut ovat vain aseita sen vallan valtaamiseksi.

Ken ei nykyisten suhteiden vallitessa jaksa käsittää näitä, sen suhteen ei ole suuriakaan toiveita. Venäjän bolshevikit ovat juuri siinä suhteessa todenneet että sosialistit ovat oikeilla periaatteilla matkassa, mutta syndikalistit sitä vastoin aivan hunningolla.

MAILMANKATSOMUKSIA

SUOMEN 'KIRJAILIJAKUNINKAAN' AATTEELLINEN VARARIKKO.

Maaliskuun "Säkenissä" julkaisee tov. F. J. S—ä seuraavan mielenkiintoisen kirjotuksen:

Juhani Aholla on Suomen "kirjailijakuninkaan" maine. Hän on kirjailija, jolla on suomenkielen sanat vallassaan, mutta häneltä puuttuu kaikki nykyaikaiset aatteet. Hän puureskelee menneen vuosisadan aikana kasvaneita "katajaisen kansan" parkkeja, mutta ei tiedä mitään katajan parkin alle menneitten vuosikymmenien aikana imeytyneestä mahlasta.

Jokaisella sivistyskansalla on omia "suuria kirjailijoita", ja suurina pidetään niitä, jotka kykenevät tulkitsemaan oman ja muitten kansojen sisäisimpiä virtauksia ja ymmärtämään niitä historiallisena elinmehuna. Mutta suomalainen suurkirjailija on "suuri" suuren aatteellisen tyhjyytensä ja matelemisensa vuoksi — suuri senkin tähden, että hän osasi madella valtioeläkkeen tsaarivallan oikealta senaatiita — aikana, jolloin kansan suuret joukot taistelivat tätä hirmuvaltaa vastaan.*)

Useimmat sivistyskansat ovat onnellisia siinä suhteessa, että niiden suuret kirjailijat ymmärtävät aikansa uusia voimia ja virtauksia ja osaavat osottaa kuinka vanha parkki murenee ja mätänee ja kuinka uusi mehu kehittää uutta sisältöä kansan ja kansojen elämään.

Mutta Suomen "suurkirjailija" ei ole antanut itsestään pienintäkään merkkiä kahdenkymmenen vuoden mittaisella taipaleella, että hänen päähänsä olisi pälkähtänytkään mikään muu kuin Panun aikaisen pakanuuden loihdut ja feodalisten manttaalimiesten, tukkiparoonien, virkanyrkkien ja jumalansantarmien harmaat jokapäiväiset aatteet ja pyrinnöt.

Olisi luullut, että semmoinen hetki, kuin oli se, missä Suomen kansa oli saavuttamaisillaan valtiollisen itsenäisyyden ja uuden elämänpään käteensä, olisi "suurta suomalaista kirjailijaa" vähän lämmittänyt ja pakottanut ajattelemaan laveammalta kannalta.

Niin ei käynyt.

Päinvastoin kävi.

"Suuri suomalainen kirjailija" kutistui kokonaan kuivaksi kääpiöksi. Hänen sanahelmänsä muuttui poroporvarilliseksi kostonluudoksi niitä vastaan, jotka uskalsivat ajatella itsenäisen Suomen yhteiskuntasalin sisustamista nykyaikaiseen malliin. Hänen suunnitelmansa kiehtovana kohtana on manttaalimaiden isäntä, joka käskee ja komentaa ja jota veronalaiset, loismiehet, rengit ja piiat nöyrästi tottelevat.

Ei mitään anteeksiantamusta niille uskottomille palvelijoille, jotka yrittävät omassa talossaan isännän määräämää järjestystä muuttaa, vaan kaiken menettämisen uhalla on viimeinenkin maassa löytyvä kivi viskattava niskottelijain päitä kohden.

Tämmöistä voutiröyhkeyttä "suuri suomalainen kirjailija" kynällään piirteli paperille suuren kansankuohunnan keskellä, näkemättä, kuulematta, ymmärtämättä, että uusi elämänmahla nousi kohisten ylös "katajaisen kansan" runkoa tehdäkseen lehden terää pitkän pimeän ja kylmän talven perästä.

Puu poikki vaan, ellei muu auta, komenteli "suurkirjailija" Aho, "Mitään ei ole jätettävä tilapäisten edustuskuntaenemmistöjen juoksuhiedalle", julisti hän ponnekkaasti, "vaan isäntä tarvitaan, joka hoitaa tiilaansa, jonka käskystä ja komennosta, riidatta ja rähinättä, kukin paikalleen käsketty astuu aurankuressa ja kuokan ponnessa."

Ei ole minkään kansan keskinkertainenkaan kirjailija tehnyt niin täydellistä aatteiden vararikkoa edes toisarvoisessa situatsionissa kuin teki Juhani Aho Suomen itsenäisyyden synnyttämistilaisuudessa.

"Perintöpalstat", "isännät omassa talossa", "napisevat niskurit" j. n. e. vilisevät hänen kirjotuksissaan maaorjuuskauden malliin, "eikä mätästäkään anneta minkään yleismaailmallisen aatteen, minkään veljeilyn tai kiitollisuuden velan hyväksi".

Kun lukee Ahon äskeisiä kirjotuksia, kirjotuksia, jotka eivät ainoastaan tuoksahda maaorjuusjärjestelmälle, vaan löyhkäävät leveälle tämän vanhan raadon hajua, niin tulee ajatelleeksi, että n. s. "länsimainen sivistys", josta Aho ja muut Suomen "kulttuuri-ihmiset" niin leveällä suulla puhuvat, ei ole vähääkään heidän yhteiskunnallisten ja valtiollisten aatteittensa akkunoita avartanut.

Niinpä he sitten, kun Venäjän ja Suomen työläisten yhteistyö vapautti Suomen venäläisen suden suusta, riensivät raahaamaan tämän vapauden saksalaisen karhun kitaan.

*) Ellemme erehdy, sai Juhani Aho kirjailijaeläkkeensä Suomen säätyjen esityksestä ja kotimaiselta senaatilta. Sitävastoin toinen suurkirjailija, Arvid Järnefelt, sai eläkkeensä varsinaiselta tsaarin sarpelisenaatilta. — Tov. toim.

RAAMATUN SELITYKSIIN

on antautunut tämän kaupungin aamulehti, koetettuaan kaikki muut keinonsa "I. W. W:n, bolshevikien, punasten sosialistien ja muiden enemmän tai vähemmän tarkasti luokiteltujen työhaluttomien" herjaamiseksi.

Tuon lehden torkkuva toimitus oli kai jollonkin kuullut, että raamatusta pitäisi löytyä aseita melkeinpä vaikka mihin tarkotukseen — siis semmoiseenkin edesottamiseen kuin "laiskottelevain" työläisten haukkumiseen. Pitkältä se ei viitsinyt raamattua selailla, kun jo luuli löytäneensä oikein mainion palan. Se löytyi ensimäisen Mooseksen kirjan toisesta luvusta. Sen mukaan Edenin puutarha ei ollut mikään laiskottelupaikka, koska siinä nimenomaan sanotaan, että "Herra Jumala otti ihmisen ja pani Edenissä Paradiisiin, viljelemään ja varjelemaan sitä." Ja siitä tekee astorialaisen aamulehden toimitus seuraavan nerokkaan päätelmän:

"Vasta kun Adam lakkasi puutarhaa viljelemästä ja alkoi sitä ryöstää, hänet erotettiin Edenin vartijan toimesta. Häneltä ei loppuneet laiskan päivät, vaan hän menetti työpaikkansa."

Siis ihmisen — s. o. työläisen — tulee vain viljellä ja varjella maita ja mantuja. Jos hän pistää omenankaan omaan suuhunsa, on se heti "ryöstämistä". Kaikki hedelmät kuuluvat, tämän raamatunselityksen mukaan, tietenkin kapitalistille ja kapitalistin "ylöspidettäville", semmoisille kuin meidän aamulehti.

Tuon makuista se lienee, kun "piru" pääsee raamattua selittämään. Mutta tällä kertaa on puuhaan ryhtynyt tavallista typerämpi piru. Se ei edes tiennyt, että nykyaikana työläisetkin osaavat lukea, ainakin pohjoismaista kotosin olevat, joita täällä Astoriassa on enemmistö. Monella heistä on raamattukin. Ja siitä he näkevät heti seuraavasta värsystä, että

"Herra Jumala käski ihmistä, ja sanoi: s y ö v a p a a s t i kaikkinaisista puista Paradiisissa."

Selvyyden vuoksi olisi hän vielä voinut lisätä: "ja anna kapitalistille ja kapitalistin kätyreille pitkät potkut."

Mutta aika tulee, että työläiset osaavat sen itsekin lisätä.

Kova pakkanen.

Skottilainen selitti eräälle amerikalaiselle, kuinka ankara talvi heillä toisinaan on Skotlannin pohjoisosissa.

"Ei ne siltä ole mitään pakkasia sihen nähden mitä meillä on Amerikassa," virkkoi amerikalainen. "Muistan yhtenäkin kylmänä talvena, kun lampaat hyppivät eräältä metsäiseltä törmältä aukeallo kentälle, niin ne jäivät jäätyneinä roikkumaan ylös kylmään ilmaan."

"Mutta, hyvä mies," vältti skottilainen, "sehän on kerrassaan vastoin painovoiman lakia."

"Meillä kun on pakkanen," sanoi amerikalainen tuosta hölmistymättä, "niin se on tosi-pakkanen. Painovoiman lakikin oli jäätynyt."

NÄKIJÄ-NAINEN.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., April 10, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Eräs Seattlen lähistöllä Green Laken piirissä asuva nainen on viranomaisille vakuuttanut nähneensä varhain lauantai-aamuna Zeppelinin ilmalaivan leutävän Seattlen kaupungin yli. Vieläpä väittää hän nähneensä leimaukset, kun siitä pudotettiin pommeja kaupunkiin. Laivaveistämöitä se kuuluu erityisesti ahdistelleen.

Nähtävästi ei koko kaupungissa ole ketään jäänyt henkiin, koska meillekään ei ole mitään ilmotettu tuosta pommituksesta.

Torjui ilkeän salaviittauksen.

Ranskan kuningas Ludvig XIV tapasi kerran erään sveitsiläisen kenraalin, jota kaikki sanoivat ihmeesti hänen näköisekseen. Saadakseen selville, oliko tähän yhdennäköisyyteen luonnollista syytä, kysyi kuningas:

"Onko teidän äitinne koskaan oleskellut Versaillesissa?"

"Ei," vastasi kenraali arvelematta, "mutta isäni siellä aikoinaan oleskeli."

Varotus.

Maankiertäjä (pojalleen): — Jos sinä et ala tulla ahkerammaksi kerjäämään, niin sinä vielä joudut maailmassa työnteolla itsesi elättämään.

Järjestömme asioita

LÄNSIPIIRIN PUHUJAN MATKA WASHINGTONISSA.

HUHTIKUULLA:

Tacoma	12—13 "
Grays Harbor, 14 päivästä alkaen 12 päivää, josta puhuja saa 4 vapaapäivää. Puhepäivät saavat g.-harboriliaset järjestää mielensä mukaan.	
Independence	26p.
Lincoln Creek	27 "
Raymond	28—29 "
Tono	30 "

TOUKOKUULLA:

Winlock	1—3"
Vader	2"
Mt. Solo	4—5"
Puolangan hilliillä	6"
Woodland	7—8"
Little Kalama	9"
Ilwaco	11—12 "
Deep River (Puhuja tulee, jos osasto katsoo voivansa järjestää puhetilaisuuden.)	

S. s. osastot! Valmistakaa toveri Hautamäelle niin hyvä puhetilaisuus kuin mahdollista, ilmottamalla jo niin aikaseen, että kaikki voivat järjestää asiansa siten, ettei kukaan voi syyttää muita kuin itseään, jos ei saavu kuulemaan. Järjestäkää iltamia, jos ei useammaksi, niin yhdeksi illaksi, sillä toveri Hautamäen laista puhujaa ette ole aina tilaisuudessa saamaan yhdeksi ohjelman suorittajaksi. Tiedämme hyvin, että meitä kynitään yhtenään, mutta meidän on kulujen edessä seisottava, jotka jo olemme aslasta kuusalla.

Toveruudella, Wash. Suom. Valtiokomitea.

Iltamatulot tulevat Länsipiirin agitatsionikassaan.

PÖYTÄKIRJA

Californian s. s.-osastojen valtiokomitean kokouksesta 3 päivänä huhtikuuta, 1918, 20 Flint st., San Franciscossa.

1 pyk.

Kokouksen avasi puheenjohtaja T. Helske.

2 pyk.

Valtiokomitean paikaksi on ehdotettu kahta paikkaa, joten tulee yleisäänestyksellä ratkaistavaksi sijoitetaanko valtiokomitea W. Berkeley'hin tai Fort Bragg'iin. Tästä kirjuri tulee kirjeellisesti ilmottamaan.

3 pyk.

Luettiin Eurekan osastolta kirje, joka otettiin huomioon ja Josefina Sommelta (Rocklin, Cal.) jossa hän lähetti Mullanin, Ida., s. s.-osaston lähettämän keräyslistan sekä money orderin, joka oli tilitettävä valtiokomitealle eikä Rocklin'iin. Keskusteltiin myös Toverin toimittajan sijoittamisesta San Franciscoon. Asia jätettiin "lahti"osastojen harkittavaksi.

4 pyk.

Keräyslistoja ovat palauttaneet seuraavat osastot: Mullan, Idaho, $16.00; Eureka, Cal., $2.50; Hoquiam, Wash., $3.55; W. Berkeley, Cal., keräyslistoilla $14.00, iltamista $12.00. Bingham, Utah., $3. Yhteensä $51.05.

5 pyk.

Keskusteltiin voitaisiinko lähettää edustaja Toverin kustannusyhtiön vuosikokoukseen, vaan ei katsottu voitavan yksin lähettää. Päätettiin että esitetään asia osastoille.

6 pyk.

Tov. McDevitt valittiin kesäjuhlillo engl.kieliseksi puhujaksi.

7 pyk.

Tov. C. Kokko ilmotti matkustavansa pois paikkakunnalta ja eroavansa komiteasta. Päätettiin ilmottaa Berkeleyn s. s.-osastolle uuden jäsenen valitsemisesta tov. Kokon tilalle valtiokomiteaan.

8 pyk.

Seuraava kokous on East Shore puistossa 5 päivänä toukokuuta.

Kokous loppui. — Kokouksessa oli kaikki muut paitsi O. Koskinen.

SAARA WILEN,
kirjuri.

Olemme lukeneet ja hyväksyneet pöytäkirjan.

J. Y. Hopeavaara. Carl Kokko.

Suomen leipäkysymys

Nälänhätä Suomessa ja kaikesta päättäen ankara. Ainoa tähänastinen turva on ollut Venäjältä mahdollisesti saadut avustukset.

"Kansan Lehdessä" kirjottaa nimimerkki O. W—o lehden tammikuun 23 päivän numerossa Suomen leipäkysymyksestä seuraavasti:

"M a a n v i l j e l y k s e n a l h a i s e s t a kehitystasosta, johon etupäässä on syynä laajaan mittaan kehittynyt tilakeinottelu kaikkine turmiollisine seurauksineen, on johtunut, ettei Suomen viljatuotanto tavallista suotuisimpinakaan satovuosina ole riittänyt tyydyttämään maan verrattain vähälukuisen väestön viljantarvetta. Jos meillä olisi maanviljelystä hoidettu joltisenkaan voimaperäisesti ja huolellisesti, niin olisi viljan tuotanto kaikista niistä haitoista ja vaikeuksista huolimatta, jotka karusta maaperästä ja kylmästä ilmastosta johtuvat, sentään siksi suuri, että kotimaan viljalla voisimme sentään melko hyvin vuodet päästään toimeen tulla. Eikä tämä suinkaan ole mikään umpimähkäinen, liian rohkea otaksuma, vaan pääsee samaan käsitykseen kaka tahansa harkintakykyinen henkilö, joka tosiperäisesti ottaa tarkastellakseen niitä mahdollisuuksia, joita maanviljelystuotannon lisaamiselle on maassamme olemassa.

Säännöllisten olojen vallitessa oli runsaasti puolet täällä vuosittain tarvittavasta viljamäärästä tuotava muista maista. V. 1913 olivat viljan ja juurikasvien tuonti-, sato- ja kuluttussuhteet seuraavat:

R u i s t a tuotiin maahan 381,219,000 kiloa. Kotimainen ruissato laskettiin samana vuonna 269,526,000 kiloksi. Kun lasketaan pois siemeneksi ja viinanvalmistukseen menmyt sekä maasta viety ruismäärä, jää kulutusta varten 603,642,000 kiloa ruista eli asukasta kohti 187,8 kiloa.

V e h n ä ä tuotiin sanottuna vuotena maahan 199,452,000 kiloa, kotimaisen vehnäsadon tehdessä 4,480,000 kiloa. Kylvöön menmyt sekä maasta viety vehnämäärä pois laskettuna jäi kulutusta varten 203,384,000 kiloa, mikä teki 63,3 kiloa asukasta kohti.

K a u r a a tuotiin maahan 29,448,050 kiloa, maan kaurasadon ollessa 387,985,000 kiloa. Kulutusta varten jäi kauroja maahan 337,647,000 kiloa eli asukasta kohti 105 kiloa.